

D'Andrea G.L.

Het Teken van de Roos

Wonderkind

BOEK 2

WB*Fantasy

Vertaald uit het Italiaans door Esther Schiphorst

Omslagontwerp Bureau Beck
Omslagillustraties Shutterstock

Oorspronkelijke titel *Wunderkind, La rosa e i tre chiodi*

© 2010 D'Andrea G.L.

First published in Italy in 2010 by Arnoldo Mondadori S.p.A., Milano.

This edition published in agreement with PNLA/Piergiorgio Nicolazzini

Literary Agency

© 2011 Nederlandse vertaling Esther Schiphorst en

Uitgeverij Wereldbibliotheek bv

Spuistraat 283 · 1012 VR Amsterdam

www.wbfantasy.nl

ISBN 978 90 284 2431 9

Zodra Caius het waagde het levenloos ogende lichaam aan te raken, begon het wezen te grommen. Het was ongeveer even groot en fragiel als hij, en verkeerde in precies dezelfde staat. De uiterlijke kenmerken van het schepsel waren overduidelijk die van een Caghoulard.

Het duister in de cel vervaagde de kleuren en bracht ze terug tot één fletse, asgrauwe tint grijs. Caius had geleerd geen acht te slaan op dit ontbreken van kleuren. Het donker was niet het ergste daar beneden in die cel.

De cel bevond zich ergens ver weg, op een naamloze plaats, waar hij op het duister en zijn slechte herinneringen was aangewezen. Herr Spiegelmann had hem daar beneden opgesloten.

De Jagers hadden hem weggehaald bij de Kikkerfontein. Hij had gesidderd van angst, was loom geweest en zo verward dat hij niet meer wist wie of waar hij was. Bovendien had hij niets meegekregen van de tocht die hij op hun schouders had gemaakt of van de blauwe plekken die ze hem hadden bezorgd.

Toen hij vervolgens in handen was gevallen van de Caghoulards, hadden deze naargeestige creaturen er alles aan gedaan om hem zo veel mogelijk te pijnigen. Ze hadden ervan genoten hem te krabben, te slaan en te schoppen, en hadden zich verkneukeld om ieder pijnscheutje en iedere snik.

Hij herinnerde zich nauwelijks iets van deze eerste paar dagen, en dat was maar goed ook. Hij wist bijvoorbeeld niets meer van het moment waarop ze hem hadden uitgetkleed en een wijd hemd hadden aangetrokken, dat enorm prikte, en was vergeten hoe hard hij had geschreeuwd en hoeveel tranen hij had vergoten.

Hij schatte in dat hij, na de slachtpartij in Dent de Nuit, een paar dagen buiten westen was geweest. Al die dode lichamen en afgehakte handen rond de fontein, al dat leed. Hij schatte dat het om drie dagen ging, misschien iets meer. Caius Strauss had een zee van tijd voor zichzelf, maar was net zomin met de tijd bezig als met het gebrek aan licht.

De Caghoulards die zijn water en bocht brachten, kwamen telkens op andere tijden. Caius wist niet of ze gewoon stom waren of dat ze hem nog meer in de war wilden brengen dan hij al was.

Er waren geen ramen in de cel. Alleen lange muren. Muren waar Caius niet naar keek, bang als hij was zich er blind op te staren. Ze waren gehuld in een schimmelig schijnsel dat overduidelijk het resultaat was van een Wissel.

Naast de naargeestige muren waren er nog de klapperende deur en het lichaam. Caius raapte al zijn moed bij elkaar en liep op het wezen af. Ondanks het duister kon hij zijn verwondingen duidelijk onderscheiden. Eerst dacht hij dat zijn celgenoot dood was, maar toen hij hem aanraakte begon hij te grommen.

De magere jongen trok zich snel terug in zijn hoekje en begon hem te bestuderen. Het was een Caghoulard, net als de tirannen die hem gevangen hielden, daar was geen twijfel over mogelijk. Hij was gemarteld. Zijn gezicht was het ergst toegetakeld. Het leek wel weggevreten. Van zijn neus was slechts een uitstekend stuk kraakbeen over en op de plaats van zijn oren zaten twee uitstulpingen. Zelfs van zijn ogen was weinig over. Zijn wangen waren ingevallen en zijn oogkassen uitgerekt. Het was een hartverscheurend gezicht, maar het was en bleef een Caghoulard. En Caius wist maar al te goed waar deze schepsels toe in staat waren. Het waren verachtelijke wezens, die alleen voldoening vonden in het verwonden of doden van hun prooi; Spiegelmann gebruikte hen niet voor niets in zijn strijd.

Het deed pijn als hij zich dingen probeerde te herinneren. Iedere herinnering sneed door zijn ziel en maakte dat hij begon te bloeden.

Herinneringen. Gus van Zant en het raam van het appartement in rue des Dames dat stukvloog, met op de achtergrond pistoolschoten en het gesis van de Aanvreter. Geraas en gesis maakten dat hij het moment herleefde waarop hij de levenloze lichamen van zijn ouders zag.

Nee, Caius Strauss wilde zich niets herinneren. Zijn herinneringen deden pijn en zorgden ervoor dat de wond op zijn borst begon te bloeden. Iedere keer als de jongen teruggacht aan wat hij had meegemaakt, gutsten er rode druppels uit het gebrandmerkte teken op zijn borst, dat verborgen werd door het ruwe hemd dat hij droeg. Hij kon beter niet nadenken over wat er was gebeurd.

De Caghoulard had net als hij vreselijke nachtmerries. Hieruit concludeerde Caius dat zijn celgenoot geen echte bedreiging vormde. Elke keer als de Caghoulard in slaap viel, bewoog hij onrustig en jankte hij. Vaak schreeuwde en gromde hij ook nog. Als hij dit deed, probeerde Caius zo ver mogelijk bij hem uit de buurt te blijven en klopte zijn hart in zijn keel. Hoewel het wezen zwak en gewond was en Caius medelijden met hem had als hij droomde, zag hij dat de Caghoulard wanhopig was. En Caius wist maar al te goed dat wanhoop vaak samenging met agressiviteit. Dit had hij zelf ondervonden. Daarom bedekte hij elke keer als de gemartelde Caghoulard in zijn slaap gromde zijn oren en sloot hij zijn ogen.

De jongen werd echter gek van eenzaamheid en besloot met het schepsel te gaan praten. Zonder succes. De Caghoulard had geen oog voor zijn jonge celgenoot en leek slechts één ding te verlangen: een snelle dood die een eind maakte aan de martelingen en zijn gevangenschap.

Caius voelde zich steeds meer alleen. Zijn eenzaamheid werd zijn grootste vijand. Hij was kortademig, smachtte ernaar met iemand te praten en piekerde de hele dag. Deze keer probeerde hij, om er niet aan onderdoor te gaan, contact te zoeken met de enige andere levende wezens in zijn cel: spinnen.

Er was er altijd wel een bij de hand. Caius leerde hoe hij ze kon africhten. Een verborgen talent, zou zijn vader hebben gezegd. Het ging hem gemakkelijk af. Hij hoefde ze alleen te strelen of te laten schrikken, afhankelijk van de spin.

Hoewel het een onsmakelijke bezigheid was de spinnen te dressereren, was het een aardig tijdverdrijf, of in ieder geval een goede manier om even te vergeten in welke benarde situatie hij zich bevond. Hij voelde zich een tikje beter. Maar in zijn achterhoofd bleef het beeld van de jongen die hij vroeger was rondspoken. Het beeld van de jongen die naar school ging, toen plotseling ziek werd en vervolgens op wonderbaarlijke wijze genas, met zijn vriendjes grappen uithaalde en in zijn vrije tijd boeken verslond. Die Caius bestond niet meer.

De nieuwe Caius, de magere jongen in de donkere cel, had er alles voor

over, al was het maar voor even, om het ritselen van de pagina's van een roman te horen. Zelfs die van een slechte roman.

Caius zat op zijn hurken, door iedereen vergeten. Hij had wezens als de Caghoulards in actie gezien, met een Lykantrop gesproken en de dode lichamen van zijn ouders gezien, vermoord door een walgelijk schepsel van oud brood en vliegenvleugels, een Aanvreter. De kus van een Aanvreter betekende de dood.

Caius had te veel gezien en meegemaakt, en werd nu geteisterd door dromen en herinneringen die veel wreder waren dan Caghoulards. Niet de Aanvreter keerde terug in zijn nachtmerries, maar het kadaver van zijn moeder, dat hem probeerde te wurgen. Als Caius droomde dat de ijzige, dode handen van zijn moeder zich om zijn nek sloten, schreeuwde hij zo hard dat hij er wakker van werd en zag hij zodra hij zijn ogen opendeed meteen de misvormde snuit van de Caghoulard voor zich opdoemen. Geschrokken en op zijn hoede.

Ook de Caghoulard kende de subtiele grens die wanhoop scheidde van krankzinnigheid en krankzinnigheid van bloed, de karmijnrode vloeistof die, elke keer als de jongen ontwaakte, uit het teken op zijn borst gutste. Caius' dromen waren gebaseerd op zijn herinneringen en elke herinnering werd gevoed door zijn bloed.

Erger dan zijn nachtmerries waren zijn herinneringen en erger dan zijn herinneringen waren zijn handen.

Eerst had hij er geen aandacht aan besteed. Een kleine tinteling, niets meer dan dat. Het gevoel dat er heel fijn zand langs zijn vingers gleed. Zijn lichaam was bezaaid met blauwe plekken en krassen, en deed overal pijn. Een lichte tinteling had zeker geen prioriteit, maar het viel niet te ontkennen dat hij dit gevoel had.

Meestal ontstond het zodra hij schreeuwend opveerde uit zijn armzalige bed. Soms kreeg hij het terwijl hij opgerold in een hoekje lag te piekeren. Bijna nooit tijdens het dressereren van zijn spinnen.

Op een gegeven moment was het geprik erger geworden en wilde Caius weten wat de oorzaak ervan was. Het was geen door en door akelig gevoel en het deed ook geen pijn. Misschien zat het wel tussen zijn oren.

Hij dacht dat als hij niet zo met het gevoel bezig was het wel zou verdwijnen, maar de tinteling verdween niet. Die werd juist sterker en hield langer aan.

Soms stak het geprik de kop op als Caius de derrie die de Caghoulards hem voorschotelden naar binnen probeerde te werken, of juist als hij een

nieuw trucje aan zijn spinnen wilde leren. Er was nog iets anders wat Caius irriteerde. Naast de tinteling in zijn vingers begonnen zijn vingertoppen steeds gevoeliger te worden.

Caius ontdekte dat hij het prettig vond met zijn handen langs de muren van de cel te gaan, alsof hij daardoor in contact kon komen met verborgen werelden. Zijn instinct schreeuwde het uit en beweerde dat er iets akeligs ging gebeuren. Caius' angst was verdwenen. Hij was nu alleen maar nieuwsgierig.

Voor een korte tijd was de prikkeling in zijn vingers een prettige vorm van afleiding. De Caghoulard zei niets, de spinnen waren vervallen in hun haatdragende gedrag en Herr Spiegelmann was in geen velden of wegen te bekennen. Caius sprak tegen zichzelf en ging alleen op onderzoek uit. De tijd schreed voorbij.

Met de komst van de kakkerlak veranderde alles.

De lange tentakels van de behoorlijk grote kakkerlak gleden langs Caius' enkel. Het beest was misselijkmakend, het had geen ogen of vacht. De jongen associeerde het lichte schuren met iemand die zijn aandacht probeerde te trekken. Hij moest denken aan het gejack van een jong hondje.

Hoewel Caius het vervelend vond troost te zoeken bij een kakkerlak, pakte hij het beestje dat zich naar hem uitstreckte als een ongeduldige puppy uiteindelijk op en begon het te aaien.

Zodra hij dit deed ontstond er een lichtexplosie. De muren begonnen te stralen. Het was alsof de schimmel die ze bedekte plotseling was veranderd in fosfor. De fosfor glinsterde. Tussen de kieren in de muur kwamen straaltjes licht tevoorschijn. Ook het vochtige plafond schitterde en de ruwe, smerige grond in de cel fonkelde. De enorme hoeveelheid licht deed pijn aan Caius' ogen, die gewend waren geraakt aan het duister.

Het licht veranderde in vuur. In het vuur ontstonden figuren. De figuren vormden gezichten, misvormde gezichten van zowel mannen als vrouwen; sommige leken angstaanjagend veel op die van demonen. Ze straalden troost, maar tegelijkertijd ook pijn en verdriet uit. Deze pijn veranderde vervolgens in nieuwe lichtstralen. Uiteindelijk explodeerde het licht.

Caius zette de kakkerlak terug op de grond. Toen was er slechts de pijn.

Uit het teken op Caius' borst stroomde bloed. Zijn borst maakte het geluid van wilde golven en Caius' slapen begonnen te kloppen. Daarna vatten zijn handen vlam. Ze absorbeerden al het licht, vormden een onverwachte, blauwe vlam en verblindden de jongen.

De vlam spatte uiteen en minuscule vonkjes raakten Caius' gezicht. Blauwige scherven schoten door de cel, botsend van de ene tegen de andere baksteen. Ze vertolkten het geschreeuw dat de vertrokken gezichten in het vuur produceerden.

Een nieuwe explosie. Deze keer van tentakels, poten en gekraak. De explosie ging gepaard met snerpande en doffe geluiden, een huiveringwekkend koor van stemmen dat zich op Caius dreigde te storten. Caius stapte

achteruit, maar kon nergens heen. Hij werd omsingeld door stenen muren, kakkerlakken en een gigantische vlammenzee, en toch had hij nergens brandwonden. Het vuur had geen invloed op hem.

Het tintelende gevoel in zijn vingers was echter teruggekeerd. Deze keer was het honderd keer zo erg, waardoor hij het niet meer kon negeren. Caius schudde instinctief zijn hand heen en weer, maar het had geen zin. Het vuur doofde niet. Het snerpemde geluid kwam steeds dichterbij. Caius bedekte zijn oren, maar het hielp niets.

Hij keek hoopvol naar de Caghoulard, alsof hij hulp van het schepsel verwachtte, en zag dat het ontzet terugkeek. Het was doodsbang voor hem. De Caghoulard had dezelfde blik in zijn ogen als Gus, voordat hij Caius probeerde neer te schieten. De jongen kreunde zachtjes. Hij vond het vreselijk om die angst in de ogen van zijn celgenoot te zien. Angst waar hij zelf de oorzaak van was.

Hij voelde opnieuw iets langs zijn enkel schuren. De kakkerlak aan zijn voeten leek hem iets te willen laten zien. Hij probeerde met zijn pootjes contact te maken met Caius' huid en boog zijn scherpe voelsprietten alsof hij hem iets wilde vertellen wat uitermate belangrijk was. De kakkerlak aan zijn voeten was niet meer de enige. Het wemelde nu van de zwarte figuurtjes in de cel. Ze krioelden over het plafond, de muren en de grond. Ze stonden stil en wachtten tot Caius begreep wat ze hem wilden zeggen.

'Ik begrijp niet...'

De eerste kakkerlak prikte hem nu hard in zijn enkel. Hij wilde opnieuw aangehaald worden. Caius klemde zijn kaken op elkaar en ging door zijn knieën. Hij raakte de voelsprietten van het beest aan en waande zich even terug in de Put, waar het water, onzichtbaar voor Gus, zijn mond en neus binnenliep. Deze keer liet Caius zich echter niet overmannen. De snerpemde geluiden trokken aan. Zijn hoofd raakte vervuld van herinneringen. Duizenden herinneringen, doorgegeven door de kakkerlakken. Hoewel de kakkerlakken geen tong en stembanden hadden, spuugden ze de herinneringen op Caius' lippen.

'Luisterluisterluisternaarons.' Terwijl hij sprak vormden zijn woorden een verhaal en begon hij het te begrijpen. Hij dacht aan zijn school en aan hoe de herinneringen van de weeskinderen de Klootzak, de slaaf van Spiegelmann, gedood hadden.

'Wewarensamen...' Dit was hetzelfde. Spookachtige herinneringen die iets teweegbrachten in wat Caius tot voor kort nog als de realiteit had beschouwd.

‘Niemandniemandniemand...’ Het konden geen kakkerlakken zijn, en als ze het al waren, behoorden ze deels tot een andere wereld. Deels tot de harde wereld waarin Caius zich bevond, bloedend in zijn cel, en deels tot de vage, listige wereld van herinneringen. Caius was degene geweest die hen had opgeroepen en een ziel had gegeven. Als je al van een ziel kon spreken. En hij was degene geweest die de antieke muren van de cel had gestreeld en hierdoor oeroude, vergeten herinneringen had opgerakeld.

‘Wezijnallemaaldoodallemaaldoodmaarwezijnallemaallevendallemaallevend.’

En deze herinneringen had hij doorgegeven aan de kakkerlakken.

‘Agressievemannenenkettingenkettingen...’

Niets verging in Dent de Nuit, zelfs niet de meest antieke verhalen. En Caius, de jongen die met duizend verschillende stemmen sprak, begreep dat de kakkerlakken herauten waren.

‘Vooraltijdvooraltijdvooraltijd.’

Herauten uit een verschrikkelijk en duister tijdperk, herauten van dode stemmen die zijn cel onveilig waren komen maken. Rue Félix, de straat met muurschilderingen. Nummer 89. Daar waar Paulus en de Cid waren gestorven. Een pijnlijke herinnering. Nog pijnlijker dan overvallen worden door een snerpand koor. Uit zijn mond klonken de stemmen van duizenden veroordeelden. Ze drongen zijn lichaam binnen, dat gespannen was en leek te zullen ontploffen.

‘Nee...’

De pijn volgde de stroom van stemmen, de niet te stoppen stroom verhalen. Caius’ spieren trokken krampachtig samen. Zijn huid vormde het papier waarop de herinneringen hun verhalen verlangden te schrijven. Zijn tong, gezwollen als een verzadigde bloedzuiger, was de hoofdweg die het koor dolgraag wilde innemen. Hij moest het koor het hoofd bieden, zich verzetten tegen de invasie.

Caius sloot zijn mond en klemde zijn kaken stevig op elkaar. Hij moest oppassen dat hij niet op zijn tong beet, omdat de stemmen van de ongeduldige kakkerlakken niet van plan waren op te geven.

Caius schreeuwde.

‘Luisternaaronsluisternaarons.’

Hij vocht tegen zijn tranen.

‘Nu is het genoeg!’

Ze gehoorzaamden.

De stilte was erger dan de schrille stemmen. Er ontstond een angstaanja-

gende spanning, die de emoties en pijn juist versterkte. De Caghoulard was degene die de spanning doorbrak.

Hij maakte een geluid met zijn keel, misschien een soort snik.

De Caghoulard huilde. Caius moest zich vastgrijpen om niet gek te worden.

‘Waarom?’ vroeg hij snikkend aan de kakkerlak voor zijn voeten. ‘Waarom?’ vroeg hij nogmaals, terwijl hij het antwoord al wist.

‘Omdat jij het Wonderkind bent,’ leek de kakkerlak te antwoorden. ‘Dit alles is de schuld van wat Spiegelmann bij je heeft gedaan daar bij de Kikkerfontein. Wen er maar vast aan.’

Caius ging met zijn brandende vingertoppen langs het teken op zijn borst, dacht aan de kakkerlakken die volgezogen waren met herinneringen en aan het gevoel dat er zand langs zijn vingers sijpelde.

Hij sperde zijn ogen wijd open. Een laatste explosie. Zijn adem stokte. De laatste stuiptrekking van het koor. De droom die ze hem hardhandig hadden opgedrongen.

‘Vluchtenvluchtenvluchtenhiervandaan.’